

Afskrift af afdøde Skomager af Tandslet Chr. Christensens i gotisk skrift nedskrevne erindringer.

Hvad man i ungdommen nemmer
man sjældent i alderdommen glemmer.

Da jeg lovede at fortælle lidt om gamle tider vil jeg, som man siger, begynde med begyndelsen. Mit gamle hjem lå jo som bekendt over på kirkegården, opbygget på den såkaldte junkerplads (derom senere). Der er jeg født, der har min vugge stået, der har jeg leget min barndoms lege, der har jeg i over 42 år levet sammen med en elsket hustru. 2 minder har jeg derfra, det ene er fra 1848 knap 4 år gammel, det er da de danske soldater kom over til Als fra slaget ved Slesvig den anden April, jeg stod da i Døren da disse soldater kom forbi med blå bukser, dog det var ikke så meget uniformen, som de små kompagniflag som de dengang brugte, denne røde dug med det hvide kors faldt mig straks i øjnene, og min moder har fortalt mig at hun ingen ro havde før hun fik et hvidt kors syet på en rød dug heftet på et kosterkaft. Dengang lavede de selv kosterkafterne og de fleste koste, særlig dem til Lo og stald. Inde i stuerne blev der købt eller brugt af de lange røde eller gule lyngkoste, dem rejste jyderne rundt med i hele læs, også med de grove koste. Med dette omtalte flag tog jeg mod soldaterne når de kom til byen, jeg lærte tidlig at stå i retstilling og blev snart deres yndling, ja, denne kærlighed til det danske flag gik aldrig bort. Under dette flag har jeg tjent den danske konge, vor konge, ja de gamle øjne lyser endnu når flaget er hejst og det vajer for den sagte, viftende vind. Det andet minde er følgende. Det var nytårsdag 1850 om eftermiddagen, jeg gik om ad gaden men ud for kirken så jeg en lille pige komme fra Holballe, nå, hende må du hen og snakke til. Jeg var dengang rigelig 6½ år gammel, hun lidt yngre, som jeg senere fik at vide var hendes fødselsdag den 30 Marts, i det nye år da var hun 6 år. "Hvor har du været henne" "nede at ønske min bedstefar et godt nyt år og dig vil jeg ønske et godt nyt år"- "så kende du mig?" "ja du er jo skomagerens dreng" "ja så siger jeg dig tak og ønske også dig et godt nyt år". Hvad vi senere talte om husker jeg ikke, idet samme kom der 3 geværskud over efter Jestrup eller Asserballe, så siger hun nu er det bedst jeg løber hjem, for nu har herregaardsskytterne begyndt at skyde. Disse var endnu i frisk minde, for resten var de vidst kun herovre det første år i krigen. Jeg gik så også hjem, men tænkte, hun var lidt vigtig. Det var nok vort første møde, men det blev ikke det sidste, omtrent 20 år senere blev hun min hustru.

Nu vil jeg fortælle noget andet som egentlig henhøre til hendes familie. Det er om det mord, der blev begået i Hørup degnegårds have 1788 hvorom der har stået i bladene 2 gange. Sidst omkring jul. Studius Franke der blev myrdet af degnen var en søn af Pastor Franke i Hørup. Den student og hustru var min svigerfaders bedsteforældre, der stod i bladene at han efterlod sig hustru og 6 børn, hvoraf den ældste var 18 år, at der var 5 søskende foruden hans bedstefader har svigerfader ikke fortalt om, men enken efter Franke fik degnekaldet mod at hun giftede sig med lærer Lassen, det kunde gå den gang, da der i dette ægteskab også kom børn og hans moder har regnet dem alle som søskende, så jeg ved nok efter hvad han har sagt der var en deel, jeg har kendt enkelte, men om de var fra Franke eller Lassen kan jeg ikke sige, de var jo for mig meget gamle, kan også godt være det har været efterkommere, ja, nogle af de 5 kunde være døde i ung alder. Jeg læste også at grunden hvorfor degnen myrdede ham vidste de ikke, men efter hvad jeg har hørt skulde Franke eller rettede sagt degnen bad ham stadig om at hjælpe ham, særlig når der kom Visitat, med at få hans sager i orden. Frygten for at skulde blive afsat og Franke få kaldet var nok grunden. Frankes børn, den næstældste, der var 16 år har sikkert været en datter født 1772 (hun er død 1843, 70½ år i Jestrup) gift med enkemand og Boelsmand Chresten Andersen i Jestrup, 27 år gammel 1799. Deres ældste søn blev født 21 Februar 1800, han blev 96 år, hans yngste datter var enke Nicolajsen, den døde sidste efterår (Holballe)

Den anden søn, Christen Andersen, hans slægt er vist uddød, for resten var han gæstgiver i Gammelgårds kro. Den tredje søn var min svigerfader Jacob Andersen født den 19 Januar 1812 død 91 år. Derved har jeg kommet til at skrive lidt af en familiehistorie som ellers ikke var meningen og skulde jeg gå videre som jeg kunde, så blev Doktor Henriksen Lysabild også i familie. Gården hvor Andersens slægt er udgået, er den som Stolberg nu eje (Over Jestrup 6) Da jeg nu har fortalt lidt om min svigerfaders afstamning, vil jeg også skrive lidt om min svigermoders. Hendes navn var Anne Marie født Johannsen, hun stammer fra Peter Jacobsens gård i Holballe (som nu Svend Erik Carstensen nu ejer, Holballe 12) Hendes broder der ejede gården havde

ingen børn og ved salg gik den over i den kvindelige linie. Hendes stamme ejede den så til år 1720. Jeg har været med til at arbejde hele slægtens historie jeg har også bogen som er udgivet derom.

Nu går jeg tilbage til mit gamle hjem på junkerpladsen, den første ejer som jeg ved lidt besked hed Christen Christensen Bødker. Jeg ved ikke når han er født, hvornår han er død, og de der måske havde vist besked, er døde førend jeg tænkte på sådanne sager. Præsterne har altid værget sig ved at lade mig se kirkebogen undtagen nu Pastor Nielsen, men da var det for sent. Den gik til 1700 og er indsendt til Åbenrå, når jeg henvendte mig der, kunde jeg måske få oplysninger også om junkerpladsen, for når jeg henvendte mig til underarkivar mag. art. Frode Gribsvad, men det vil jeg ikke, og de unge lade det interessere sig ikke derfor. Chr. Christensens kone hed Ingeborg født Hansdatter født 1736, død 1832, gift 2 gange. Anden gang med Hans Møller, stammede fra Hansens gård i Lille Mommark, den bekendte Selvstyremand, men der var naturligvis ingen børn, for hun blev først gift med ham 1795, hendes søn var dengang 14 år, foruden ham var der 2 døtre, nu ved jeg nok besked indtil vore dage, men vil korte af. Min fader hed Hans Christensen og moder Cathrine født Andersen. Han var også skomager, vi vare 7 børn, 3 sønner og 4 piger, jeg den ældste i flokken. Den yngste døde da hun var 5 år. Én af mine søstre var Hans Elleis moder, én blev gift på Kegnæs død. Én døde ugift. Alle 3 brødre har været danske soldater, den endnu levende marineartillerist, han boede i Skodborg som aftægtsmand, 76 år. Den anden er vistnok død i Amerika. Han rejste dertil 1878 kun i 5-6 år hørte vi fra ham. Vi fik en god opdragelse, kom flittig i skolen. Vor lærer Knudsen var en efter tiden en dygtig lærer udgået fra Skårup seminar på Fyn. Han havde en broder der rejste til Ærø, blev gift med en enke på et gæstgiveri i Søby. Han havde en søn, **(1)** der kom til postvæsenet og skulde bo i København. Sålænge jeg kan huske tilbage, havde min fader altid 2 svende, så lidt efter lidt var der mange munde. Vi bagede, bryggede, slagtede selv, ja min moder havde meget at bestille, men hun var en sund og kraftig kone med godt humør. Dog somme tider måtte hun have hjælp. Hun døde først 1917 rigelig 95 år. Den før omtalte 14 års dreng, hans navn var Hans Chr. Christensen, han var født den 9 Maj 1781, skulde overtage ejendommen når han var myndig, men fik den først 1811 efter 8 års soldatertjeneste, da stod der et meget gammelt hus, det blev ikke opbygget (ombygget?) førend 1828, det var bindingsværk, men opført af stærkt egetømmer, både oven og neden. Det var jo trange og sløje tider 1813 og 14. Statsbankerotten, Norge gik tabt, nationalbanken først 1818. Her i sognet har der efter sigende været flere adelige såkaldte junkergårde. Jestrup-gård, er der også opgravet af de såkaldte munkestene **(2)** Tandsgård og St. Elholm. I min ungdom var voldgraven tydelig at se, særlig her ved vejen, også ved den modsatte side af bygningen, og der var en tid der i mands minde var en bro over. Det skulde der også have været ved Iversens gård i Ertebjerg, og én i Tandselle. Stedet tror jeg kaldes Koldingbro **(3)** og jeg har kendt en gammel mand som hed Lorens Kolding, han var født der, men ejendommen har brændt og er ikke opbygget igen. Det har muligvis været den her junkerplads været kirkeplads for disse herrer. Det har også været markedsplads, dette marked blev senere flyttet til Bro, **(4)** Ketting sogn, det skulde have været i året 1686, det skulde der ligge papirer for i Bro, jeg har ikke fundet dem. Kirken er en Marie kirke, der skulde være fra 1100 først bygget som kapel, det er også tydeligt at se at den er bygget til 2 tider, kapellet med østerkirken indvendig er helt forandret siden jeg blev konfirmeret, at beskrive den som den var dengang er lidt vanskeligt, når jeg står derinde kan jeg nok fortælle det. Derimod kirkespiret er bygt 1776, det står udhugget i tømret af en tømrmester **(5)** der boede på Peberbjerg ved Majbølgård. Klokehuset, for det kan vel ikke kaldes som et tårn, ved jeg ikke når det er bygget, men det er meget gammelt, jeg har kravlet rundt om i det både oven og neden for at finde et årstal uden at finde noget. Den ældste klokke har jeg ringet med mange gange, det var den største, den lille klokke var yngre, den var støbt 1776, derimod den store der stod på den, at den var omstøbt på Tandslet sogn egen bekostning 1560. Engang jeg ringede med den, sprang den, lyden var borte, den blev istandsat igen, det gik nogle år så var det forbi, så blev de begge ombyttet med to ny 1887 og i krigen tog tyskerne den store. Den gamle skole som lå på kirkegården langs med vejen over for den nuværende degnebolig **(6)** var bygget 1807 brændte 1857. Den 2 Juli 1807 kom den første ordentlige lærer og degn til Tandslet, hans navn var Esbensen

han stammede fra Rasmussens gård på Tandshede (Døffelgård) den blev af den gamle slægt Esbensen solgt til Ramussens fader. Førend den tid var der en kirkesanger, hans navn var Dyring, han boede i Holballe i den gamle degnebolig som vistnok var en herreløs bondegård til den senere blev degnegård. Her i tandslet ligger der 26 boel eller gårde, allesammen arvefæstegårde, undtagen Hans Bonefelds, det er en gammel selvejerbondegård, ja, måske der de nogle flere fra nyere tid, men nu i 1881 blev ved af

løsning allesammen ejendomsgårde tilligemed kådnersteder, derimod indersteder har altid været fri ejendom, arvefæstegårde kunde kun overlades til en søn, eller datter, hvis der ingen sønner var. Kådner ligeledes. Før genforeningen var der ingen tale om gårdejer, det var boelsmand, heller ikke om husmand, det var kådner og inderste. Husmand var kun den som ejede hus og have uden jord. Jo, der var nogle som ejede deres hus, men grunden hvorpå huset var bygget, tilfaldt ejeren af grunden når vedkommende husejer var død, men også det blev jævnet ved afløsningen. Med hensyn til hoveriarbejde fra Tandslet, da blev det gjort på Gammelgård, men efter krigen 1848 blev arbejdet afløst med en årlig pengesum, hvor stor ved jeg ikke, men hvem der kunde udbetale den én gang for alle, blev selvejerbonde, men nu er det jo ovre, det bemærkes at kun den sydlige del af Als lå under hertugens gods men han havde jagtfrihed over hele øen. Det hele er naturligvis som de nok ved og kende. Da jeg kom ud af skomagerlære 18 år gammel, kom jeg hen til en skomager Nielsen i Ketting, en fin og dygtig mand til sit håndværk, skulde være der 1 år som forbundte og fik en ugentlig løn af 4 rigsmark eller 1 krone og 32 øre, men det var til min store gavn. Jeg har arbejdet flere forskellige steder siden den tid, men har hævdet min plads, men den største løn jeg har fået er 4 kroner ugentlig, naturligvis fri station.

Det gik ikke stort bedre ved bønderne, hvad karle og piger egentlig fik i løn ved jeg ikke så nøje, en almindelig karl fik omtrent imellem 60 og 70 Daler årlig (dansk) en avlskarl ved præsten fik 80 til 90. Jeg tror også han nåede 100, ved bønderne var der også nogle steder de fik linnedvæv til skjorter. Husflid om aftenen i vinteren var vistnok ikke meget i min tid, men at sno halmreb til tækning. Halm fik de så ved bonden, jo, der var også enkelte der selv strikkede deres strømper. Den første karl på gården skulde også klampe pigernes træsko. Det vil sige, det var en skik også i min tid. Han skar brødet ved bordet (med hensyn til klampning gik det snart i sig selv) Jeg har for ikke så længe siden talt med en gammel kone, hun fortalte at da hun tjente fik en dygtig tjenestepige 20 Daler dansk om året, 16 alen linned, ½ skip hørfrø sået og et får fødet ved bondens. Det er mest om tiden 1860 til i 70erne jeg skriver. Arbejdstiden var den gang lang, særlig for pigerne, fra de om morgenen kl.5 til aften kl.10. Om vinteren hver aften måtte de spinde for husmoder, og hun (husmoderen) side om side med sine piger, jeg har set det flere gange. Husmoderen spandt uld, den ældste pige ligeså hør, og den yngste blår. Ja, der var bønderkoner der var oppe lige så tidlig som folkene, hun gjorde ild i kakkellovnen, fejede en ren plads på gulvet, satte sig til at spinde eller andet arbejde. Den ene pige til stalden, den anden gjorde ild på skorstenen til davren, den bestod dengang de fleste steder af grød opvarmet i kærnemælk, dertil spistes fedtebrød, somme steder en kop kaffe oven på. Om sommeren var det grød og sød afskummet mælk. Arbejdstiden om sommeren var først til kl. 8 aften, senere 7½ og så til 7. Fra kl. 6 om morgenen. Kl. 9 formiddag ½ time til melmad. Kl. 12 middag og så 1 time efter kaffe og brunt sukker. Melmad igen kl. 4 eftermiddag, kl. 7½ aftensmad , mælk og kogt grød. (8) I det hele levede folk godt, det var naturligvis med undtagelse, men mest ved hjemmelavede produkter. I efteråret slagtede omtrent hver bonde en ko eller en kvie som var fedet om sommeren, 2 store svin og en buk 3 år gammel. I sådan fyr kunde der godt være 90-100 pund kød (det var naturligvis ingen sp??? Vædder) så slagteren ikke havde så stor fortjeneste som nu. I høsten gav det frisk kødsuppe og der var enkelte steder hvor der ikke blev bagt, men fik frisk rugbrød fra bageren i hver uge, særlig da vi efter 1864 fik et bageri her i byen, men efter høst var det forbi, undtagen ved enkelte tilfælde så kunde der også komme en kage i huset, som ellers aldrig skete undtagen ved bagning (9) Ja, når høsten kom blev der travlt, alle måtte med, der var ingen undtaget, hvem der kunde føre en le eller binde et neg op.

Når de mødte, blev de til høsten var endt, det var ikke som nu at dersom vejret var regnfuldt kan de gå til det bliver bedre. Der var også mere at bestille, de gamle halmbånd skulde eftersees og ny laves, for alle neg blev bundet i kærver, 3 til en kærve, dog her i Tandslet blev der kun bunden 2. Det var mange gange et strengt arbejde for pigerne være som skulde binde op efter leen som de var snilde til begge dele. Hesterive var der heller ikke den gang, det måtte pigerne også gøre for det meste med en såkaldt skovrive, dog latter og skæmt fulgte også med, om det endogså kostede mange sveddråber. Når der så blev ophøstet og den der bandt det sidste neg skulde have den gamle mand og et ekstra glas ved høstgildet. Var der børn skulde de nok passe på og løbe hjem til moder med bud fra fader at nu måtte hun passe på sin kål, og lidt efter stillede alle i kålhaven. Karlene strøg leen og pigerne parat med riven, så kom husmoderen med en sød snaps og tvebakker og så blev kålen skånet. Når så fokken blev indkørt, gav det

om aftenen kaffe og tvebakker og et par kaffepunser. Høstgildet kom så bagefter, når det passede. De første høstgilder jeg var med til fik vi risengrød og æbleskiver, senere blev der risengrød og steg, og æblekage til kaffen, der var nok enkelte steder de fik kødsuppe og kød med kartofler. Så var høsten sluttet, nu skulde der pløjes til vintersæd og tærskes til såning. Roer var der ingen af dengang. Kartoffler var der, og var høsten sildig, blev de gerne optaget før høstfolkene gik hjem, og så begyndte tærskningen, der var mange der havde en daglejer der tærskede hver dag hele vinteren, der kunde jo også være brug for ham ved andet arbejde. Dersom tjenestekarlen også skulde tærske, han tærskede da efter byt, vinterkorn 1½ trave om dagen, 1 trave når der toges tag af til tækning og 2 traver sommerkorn, var der 2 karle i loen så dobbelt, en dreng det halve. Det var ikke et stort byt, men det var også i de korte dage. Der var naturligvis nok meget mere at skrive om, men nu slutter jeg for denne gang og vil fortælle hvad jeg ved om postgangen her i Tandslet, men blive lidt ubestemt for i 3 år var jeg ikke hjemme. Før krigen 1864 gik postvognen 3 gange om ugen igennem byen til Mommark, der var brevsamlingssted i kroen som der skulde sørge for at posten blev ombragt, i krigen og efter fredsafslutningen til 1867 i eftersommeren, da der kom et posthus i Holballe (Holballe 12), var brevsamlingssted i kroen, nu missionshjem (i år 2000 nu sydbank). Nu kom der en afskediget præst som postmester. Jeg vil bemærke at fra krigen brød ud den 16 Juli 1866 og indtil somren 1869 ved jeg ikke stort, men efter hvad jeg hørte den gang, kom posten kørende fra Augustenborg til Tandslet, og posten til Skovby blev derfra afhentet i Tandslet, var der for mange postsager, blev der lejet en mand med. Således blev det ved med indtil banen kom, med tiden blev der en kørende post. Når præsten blev afskediget ved jeg ikke, men 1875 var der en anden postmand der. Det var en gammel ungar, snedkersvend hvis ben ikke duede. Christensen var hans navn og blev også standesbeamter (**10**) som tyskerne kaldte det, for i 1875 var jeg og min kone med et par brudefolk ved den civilstands embedsmand. Han byggede sig senere et hus nede i byen hvor slagter Andersen nu bor. (Mommarkvej286). Nu kørte vognen fra Tandslet til Fynshav, der kom også en eftermiddags post gående fra Augustenborg til Tandslet, en brevbærer til at gå om eftermiddagen blev også ansat i Tandslet, Andreas Hansen, afskediget post Hansens fader, han skulde så støde sammen med brevbæreren fra Fynshav i Asserballeskov kro, således blev det vistnok ved at gå til banen kom, hvordan det så har gået antager jeg de ved gennem postbøgerne.

Nu er der alligevel noget mere jeg har lyst til at fortælle om, særlig daglønnen for daglejerne. Arbejdsløse var der ingen, men daglønnen var lille. Om vinteren 24 skilling daglig, i foråret 2 mark, i høsten 2,50 til 3 mark, tilsidst 4 mark i 70, men i vinteren blev daglønnen ikke større, ja snarere mindre 50-60 penning. 50 penning var lig med 21 skilling dansk eller 1 skip korn, dog der var også de bønder som nok skulde see dem for. Der var også dem som lejede en fast tærskemænd for hele vinteren, de tærskede sædvanligt efter tønner, dengang gik det efter mål og ikke efter vægt, hvad de fik for tønden ved jeg ikke. Disse tærskemænd lejedes gerne om mikkelsdag og kom sædvanligt ude fra vesteregnet. Det bemærkes at her altid blev regnet med danske penge til 1874 eller 1875 indtil de tyske mark kom, da blev det forbudt. Fra 1864 1867 havde vi hamburger-mønt såkaldte Slesvig-holstenske courants, efter 76 fik vi Preussisk Daler, Grossener og Penninger, 12 Penning til en Grossen. Lidt efter lidt gik de danske penge bort. Preussiske daler havde vi længe førend vi blev tyske. Det var 1 Daler og 2 Mark. Alt det hele vrøvl satte vi over efter dansk, indtil det som sagt blev forbudt, ja, vi Alsinger er jo lidt stædig. Efter deres ønske har jeg nu opskrevet en del gammelt, alt indtressere dem måske ikke, men jeg bede om, at det modtages med venlighed både med hensyn til indhold, skrift og fejl.

Skrevet af den næsten 86 årige aftægtsmand

Chr. Christensen

Afskriverens kommentarer på næste side

Afskriverens kommentarer

1. Nu afdøde generaldirektør i statsbanerne, Peter Knudsen
2. Det har jeg aldrig hørt, men det kan godt være muligt, for som dreng mener jeg at have konstateret munkesten i en mur i gården, der ligger lige vest for forsamlingshuset, som i øvrigt var Biskop Jørgen Hansens fødested. Disse munkesten gættede jeg på, hidrørte enten fra St. Elholm eller Tandsgård
3. Det har jeg aldrig hørt tale om. Det er mærkeligt, at Chr. Christensen slet ikke nævner Stensgård, som ligger i udkanten af Tandselle.
4. I min barndom blev der hvert år, 5 pinsedag afholdt hestemarked i Broballe. Det var en almindelig folkeforlystelse 4 pinsedag i Mommark Færgedgård at se heste fra Fyn og Ærø blive landsat der. De måtte svømme i land fra en jagt og blev efter afgnidning og tørring opstaldet på Færgedgården.
5. I Vibæk Vandmølle står der som bekendt indhugget med runer at Hans Møller af Peberbjerg byggede denne Mølle 1756. Måske er det den samme, der har bygget klokketårnet 20 år senere
6. Nævnte hus er ikke mere degnebolig. Man kan vist godt sige, at skolen har ligget omtrent der, hvor mindesmærket over de i 1864 på lazaretet i Tandslet (kroen) døde danske soldater står. Det var en dreng fra Randsbjerg, Jørgen Jacobsen, der var så uheldig under leg med tændstikker på skolens loft at stikke ild på den stråtede bygning. Før skolen blev bygget i 1807 var der skolegang i Faurholm. Min morfar, Chr. Schmidt, Ertebjerg, født 1797, har først gået i skole der.
7. Denne lærer stammede altså fra "Døffelgård" der endnu i min barndom tilhørte en Vesti Esbensen. Det er det mærkelige, at trods det, at kun enkelte medlemmer af de i sognet boende grene af familien hedder Vesti med fornavn, kaldes familierne ofte med fællesnavnet Vesti. For eks. afdøde snekermester Peter Esbensens far kaldte vi Andreas Vestig. Det gamle hus, der lå ca. 50 m. sydøst for lægeboligen og nu revet ned for at gøre plads til en udvidelse af hovedvejen, ejedes i min barndom af en Christen Vestig. Sandsynligvis døbt Christen Esbensen. Andreas Esbensen og Chr. Esbensen havde hver en søn, der hed Vesti til fornavn. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Vesti-navnet stammer fra en præst i Lysabild af dette navn.
8. Dette aftensmåltid kaldte vi na'ver (nadver) og det bestod af friskkogt bygvandgrød med skummet mælk til. Resterne af denne grød blev så serveret næste morgen til davre, opvarmet i skummet mælk. Herfra stammer utvivlsomt talemåden, "at spise vandgrød 21 gange om ugen", der blev brugt om usædvanligt nærige og spatansk levende folk.
9. Der blev nemlig kun bagt hver 3-4 uger, til sidst kunne rugbrødet være grønt af mug langt ind i eventuelle revner. Når man som barn vrissede af det, blev man altid trøstet med, at det var sundt. Noget har der muligvis været om det.
10. En "Standesbeamter" - vore danske aviser brugte udtrykket "Civil-stands-Embedsmand" - var en personregisterfører og giftefoged. Man skulle i den tyske tid borgerlig vies, før man kunne blive kirkelig viet. Denne bestemmelse medførte, at nu afdøde gårdejer Jørgen Bertelsen, Ndr. Tandslet, og forlovede ikke kunne blive gift den dag brylluppet skulle være, fordi giftefogden for at chikanere, kørte til Sønderborg, og således ikke var hjemme, da brudefolkene kom. Bryllups festlighederne blev vist holdt alligevel, men rigtig gift blev de først senere. Denne episode er fortalt mig af afdøde snedkermester Peter Esbensen.

Chr. Christensen var en dygtig håndværker og en hædersmand i enhver henseende. Når han var ca: 4 år i 1848, må han have nedskrevet sine erindringer i 1930

Ved ikke hvilket år det er oversat af

Peter Jacobsen
født i rughøstens tid 1890
i Tandslet Møllegård

(7)